

ZDROJ LÁSKY A POKOJE

Příroda, stejně jako zjevení, svědčí o Boží lásce. Náš Otec na nebi je zdrojem života, moudrosti a radosti. Zadívej se na pozoruhodné a nádherné přírodní úkazy. Přemýšlej o tom, jak se podivuhodně přizpůsobují nejen potřebám a štěstí člověka, ale i všech živých stvoření. Sluneční svit a déšť, které obšťastňují a občerstvují zemi, pohoří a moře i nížiny, to vše k nám promlouvá o lásce Stvořitele. Právě Bůh uspokojuje každodenní potřeby všech svých stvoření. Krásná jsou slova žalmisty:

„Oči všech na tebe čekají s touhou a ty jim dáváš jejich pokrm ve vhodný čas. Otevíráš svou ruku a sytíš každého živočicha podle své dobrotivé milosti.“
(Žalm 145,15.16.)

Bůh stvořil člověka dokonale svatého a šťastného. A krásná země, jak vyšla z ruky Stvořitele, nenesla stopy úpadku ani stín kletby. Teprve přestoupení Božího Zákona - Zákona lásky - přineslo bídu a smrt. Přesto i uprostřed utrpení, které je důsledkem hříchu, se projevuje Boží láska. Je psáno, že Bůh proklel zemi kvůli člověku. (1.Moj. 3,17) Trní a bodláčí - těžkosti a zkoušky, které učinily z lidského života život plný dřiny a starostí - byly určeny k jeho dobru jako potřebná součást výchovy podle Božího plánu k jeho pozdvižení z úpadku a zkázy, kterou přinesl hřích. Svět, i když padlý, není jen plný bolesti a bídy. V samotné přírodě nacházíme poselství naděje a útěchy. I na bodlácích jsou květy a trní je poseto růžemi.

Czech „Bůh je láska,“ to je napsáno na každém rozvíjejícím se poupěti, na každém vyrážejícím stéblu trávy. Švitořiví ptáci

ZDROJ LÁSKY A POKOJE

naplňují ovzduší svými radostnými písněmi, krásné, nádherně zbarvené květy provoňují vzduch svými příjemnými vůněmi, mohutné a vznešené lesní stromy se svým bohatým, sytě zeleným listovím - to všechno svědčí o něžné otcovské péči našeho Boha a o jeho touze učinit své děti šťastnými.

Boží Slovo zjevuje Boží charakter. Sám Bůh vyhlásil svou nekonečnou lásku a soucit. Když se Mojžíš modlil: „Ukaž mi, prosím, svou slávu,“ Hospodin odpověděl: „Já to způsobím, aby kolem tebe přešla všechna má dobrotá.“ (2.Moj. 33,18.19) To je Boží sláva. Hospodin šel kolem Mojžíše a provolával: „Hospodin, Hospodin Bůh, plný slitování a milosti, dlouhoshovívavý a hojný v dobrotě a pravdě, poskytující milosrdenství tisícům, odpouštějící nepravost, přestoupení a hřích.“ (2.Moj. 34,6.7) Bůh je „milostivý a dlouhočekající a hojný v milosrdenství,“ (Jon. 4,2) „protože má zalíbení ve slitovávání se.“ (Mich. 7,18)

Bůh k sobě připoutává naše srdce nespočetnými znameními na nebi i na zemi. Snaží se zjevit se nám prostřednictvím přírodních divů i těmi nejhlubšími a nejněžnějšími pozemskými svazky, které mohou lidská srdce poznat. Ale ty mohou jeho lásku představovat pouze nedokonale. Ačkoli byly dány všechny tyto důkazy, nepřítel dobra zaslepil mysl lidí, aby se na Boha dívali se strachem, aby si ho představovali jako přísného a neodpouštějícího. Satan svedl lidi, aby Boha chápali jako bytost, jejíž hlavní vlastností je strohá spravedlnost přísného soudce, tvrdého a nesmlouvavého věřitele. Vykreslil Stvořitele jako bytost, která se žárlivostí sleduje a odhaluje omyly a chyby lidí, aby je mohla postihnout soudy. Proto přišel Ježíš a žil mezi lidmi, aby rozptýlil tento temný stín tím, že světu odhalí nekonečnou Boží lásku.

Boží Syn přišel z nebe, aby představil Otce. „Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, který je v náruči Otce, on vyprávěl.“ (Jan 1,18) „Aniž Otce kdo zná, jedině Syn a komu by chtěl Syn zjevit.“ (Mat. 11,27) Když jeden z učedníků

NALÉZÁNÍ VNITŘNÍHO POKOJE

vyslovil přání: „Ukaž nám Otce,“ Ježíš odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mne? Filipe, kdo vidí mne, vidí Otce a jak to, že říkáš: Ukaž nám Otce?“ (Jan 14,8.9)

O svém pozemském poslání Ježíš řekl: Hospodin „pomazal mne a poslal mne kázat evangelium chudým a uzdravovat zkroušená srdce, zvěstovat zajatým propuštění a slepým vidění a propustit trápené na svobodu.“ (Luk. 4,18) Takové bylo jeho dílo. Navštěvoval, aby konal dobro a uzdravoval všechny, které trápil satan. Byly celé vesnice, kde se ani z jediného domu neozývalo sténání, protože jimi prošel Ježíš a všechny nemocné uzdravil. Jeho dílo bylo důkazem jeho Božského pomazání. V každém skutku, který za svůj život vykonal, se projevovala láska, soucit a slitování. Jeho srdce bilo vstříc něžnou náklonností k lidským dětem. Vzal na sebe přirozenost člověka, aby mohl proniknout k jeho potřebám. Nebáli se k němu přicházet ti nejchudší a nejskromnější. Byly k němu přitahovány dokonce i malé děti. Rády mu lezly na kolena a pohlížely do zamyšlené tváře, z níž vyzařovala láska.

Ježíš nezamlčel jediné slovo pravdy, ale pronášel je vždy v lásce. Ve vzájemném styku s lidmi vždy projevoval nejvyšší ohleduplnost a uvážlivou, laskavou pozornost. Nikdy nebyl hrubý, nikdy zbytečně nevyslovil ostré slovo, nikdy bez příčiny nezranil citlivou duši. Nevtykal lidskou slabost. Mluvil pravdu, ale vždy v lásce. Odsuzoval pokrytectví, nevíru a nepravost. V jeho hlase však byly slzy, když pronášel své zžirající výtky. Plakal nad Jeruzalémem, městem, které miloval a které odmítlo přijmout jeho - Cestu, Pravdu a Život. Zavrhl ho, Spasitele, ale On na ně pohlížel se soucitnou něžností. Jeho život byl životem sebezapření a promyšlené péče o druhé. V jeho očích byla drahá každá duše. Ačkoliv se vždy choval s Božskou důstojností, skláněl se s největší něžností ke každému členu Boží rodiny. Ve všech lidech viděl padlé duše, které měl za úkol zachránit.

Czech Povaha Krista je přesně taková, jak se projevila v jeho životě. Je to Boží povaha. Právě z Otcova srdce vyvěrají v

Kristu proudy Božského soucitu a tečou k lidským dětem. Ježíš, něžný, soucitný Spasitel, byl Bohem, „který se zjevil v těle.“ (1.Tim. 3,16)

Ježíš žil, trpěl a zemřel proto, aby nás vykoupil. Stal se „mužem bolesti,“ abychom se mohli stát účastníky nekonečné radosti. Bůh svolil, aby jeho milovaný Syn, plný milosti a pravdy, přišel ze světa nepopsatelné slávy na svět zohyzený a zkažený hříchem, zatemněný stínem smrti a prokletím. Svolil, aby opustil náruč jeho lásky, obdiv andělů a vytrpěl hanbu, urážky, ponižování, nenávisť a smrt. „A trest ho stíkl jen pro náš klid, jen jeho zkrvavenými ranami jsme byli zachráněni.“ (Iz. 53,5) Podívej se na něj na poušti, v zahradě Getsemane, na kříži! Neposkvrněný Boží Syn na sebe vzal tíhu hříchu. Ten, který byl jedno s Bohem, cítil v duši strašlivé odloučení, které způsobuje mezi Bohem a člověkem hřích. To z jeho rtů vytlačilo úzkostné volání: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mat. 27,46) Byla to tíha hříchu, vědomí jeho strašlivé odpornosti, odloučenosti duše od Boha - právě to zlomilo srdce Božího Syna.

Ale tato veliká oběť nebyla přinesena proto, aby vzbudila v Otcově srdci lásku k člověku, nebo aby v něm vyvolala ochotu nás vysvobodit. Ne, ne! „Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal.“ (Jan 3,16) Otec nás nemiluje kvůli této veliké smířčí oběti, ale tuto smířčí oběť poskytnul proto, protože nás miluje. Kristus byl Prostředníkem, skrze kterého mohl Bůh vylít svou nekonečnou lásku na padlý svět. „Neboť Bůh byl v Kristu, když v mír uváděl svět se sebou samým.“ (2.Kor. 5,19) Bůh trpěl se svým Synem. V agónii, prožité v zahradě Getsemane, při smrti na Golgotě vyplácelo srdce Nekonečné Lásky cenu za naše vykoupení.

Ježíš řekl: „Právě proto mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal.“ (Jan 10,17) To znamená: „Můj Otec vás miluje natolik, že když jsem dal svůj život, abych vás vykoupil, mne za to miluje ještě víc. Tím, že jsem se stal vaším Zástupcem a Ručitelem, tím, že jsem se vzdal svého

NALÉZÁNÍ VNITŘNÍHO POKOJE

života, že jsem převzal vaše dluhy a vaše přestupky, jsem svému Otci ještě dražší, neboť mou obětí může být Bůh spravedlivý, a přesto může být i Ospravedlnitelem každého člověka, který věří v Ježíše.“

Naše vykoupení nemohl provést nikdo jiný než Boží Syn. Neboť hlásat ho mohl pouze On, který byl v náruči Otce. Boží lásku mohl předvést pouze ten, kdo poznal výšku a hloubku Boží lásky. Nic menšího než Nekonečná Oběť, kterou přinesl Kristus ve jménu padlého člověka, nemohlo vyjádřit Otcovu lásku ke ztracenému lidstvu.

„Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal.“ (Jan 3,16) Dal ho nejen proto, aby žil mezi lidmi, nesl jejich hříchy a zemřel jako oběť za ně. Dal ho padlému rodu. Kristus se měl ztotožnit se zájmy a potřebami lidí. Ten, který byl jedno s Bohem, se připoutal k lidským dětem pouty, která se nikdy neroztrhnou. Ježíš „se nestydí nazývat je bratry.“ (Žid. 2,11) Je naší Obětí, naším Obhájcem, naším Bratrem, nosí naši lidskou podobu před Otcovým trůnem a na věčné věky je jedno s rodem, který vykoupil - je Synem člověka. A to všechno proto, aby mohl být člověk vyzdvižen ze zkázy a ponížení způsobeného hříchem, aby mohl zrcadlit Boží lásku a mít podíl na radosti ze svatosti.

Cena zaplacená za naše vykoupení, nekonečná oběť našeho nebeského Otce, který dal svého Syna, aby za nás zemřel, by nám měla poskytnout vznešené představy o tom, čím se můžeme stát skrze Krista. Když apoštol Jan pod inspirací Ducha svatého hleděl na výšku, hloubku a šířku Otcovy lásky k hynoucímu rodu, byl naplněn bázní a úctou. Nemohl nalézt vhodná slova, kterými by vyjádřil velikost a něžnost této lásky, a proto vyzýval svět, aby na ni hleděl, těmito slovy: „Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, abychom se mohli nazývat Syny Božími.“ (1. Jana 3,1) Jakou hodnotu to dává člověku! Přestoupením se synové člověka stávají poddanými satana. Vírou ve smířčí Oběť Krista se Adamovi synové mohou stát Syny Božími. Přijetím lidské přirozenosti

ZDROJ LÁSKY A POKOJE

Kristus pozvedává lidstvo. Padlí lidé jsou postaveni tam, kde se mohou díky spojení s Kristem skutečně stát hodnými jména „synové Boží.“

Taková láska nemá obdoby. Děti nebeského Krále! Vzácné zaslíbení! Téma pro nejhlubší rozjímání! Nepřekonatelná Boží láska ke světu, který ho neměl rád! Tato myšlenka má na duši podmaňující moc a podřizuje mysl Boží vůli. Čím více studujeme Božskou povahu ve světle kříže, tím více vnímáme milosrdenství, něžnost a odpouštění sladěné s nezaujatostí a spravedlností a tím zřetelněji rozeznáváme nespočetné důkazy Lásky, která je nekonečná, a něžného soucitu, který převyšuje vřelou náklonnost matky k jejímu vzpurnému dítěti.